

noget Resultat, saa bltver det ved, hvad der fortiden er Lov, saaledes, at de paagældende Afgiftsbegunstigelse udløbe med den 31de Mars 1854, og hvis ingen ny Lov kommer istand, ophører altsaa enhver Afgiftsbegunstigelse i den hidtil bestaaende Retning med 1ste April næste Aar. Man har imidlertid antaget, at det vilde være lidet ønskeligt, om det skulde komme dertil, og Regjeringen har troet, at der netop nu var den ønskeligste Anledning til at drøfte denne Sag, fordi de Indrømmelser, som vilde kunne gjøres den directe Handel for Fremtiden, nu vilde kunne gjøres uden at give Anledning til at befrygte en Indtægtsafgang; thi man har hidtil ikke i de aarlige Budgetter kunnet postere som Indtægt den finansielle Dpoffrelse fra Statens Side, som hidtil har været ydet, og naar altsaa Sagen afgjøres, inden noget Beløb, som en Folge af Begunstigelse, nes Ophør, er kommet til Indtægt, vil Sagens Ordning kunne finde Sted uden nogen directe Indflydelse paa den hidtilværende finansielle Status. Er det imidlertid kommet dertil, at Begunstigelse, ere ophørte, og at Statskassen har faaet en forøget Indtægt af det Beløb, hvortil Begunstigelse, hidtil aarligt have kunnet anslaaes, nemlig 111,000 Rbd., saa er det let at indsee, at det vil være meget vanskeligt senere at faae Sagen ordnet; thi, er man engang vant til at tage et vist Beløb til Indtægt, saa er man, og det vistnok ogsaa med Føje, mere tilbøielig til at betragte det som en Dpoffrelse, naar der senere er Spørgsmaal om at give Afkald derpaa, end naar man i en lang Række af Aar slet ikke har havt den paagældende Indtægt.

Bed Sagens Overveelse er Regjeringen gaaet ud fra et dobbelt Hensyn, deels fra Hensynet til selve den paagældende Handels Beskaffenhed og den Lempelse fra Soldafgiftssystemets Side, som denne Handel kunde trænge til, og deels fra Hensynet til Handelens og navnlig Skibsfartens Tary i Almindelighed. Ved at undersøge, hvilke Lettelser for Handel og Skibsfart der enten ganske eller tildeels kunde træde istedetfor de hidtilværende Begunstigelse, har Regjeringen meent ikke blot at burde tage Hensyn til den specielle Handel, nemlig den directe oversøiske, men ogsaa til

Handel og Skibsfart i Almindelighed. At der imidlertid er ffjellig Dpfordring til ved Siden af Overveelsen af, hvad der kunde være tjenligt for Handelen og Skibsfarten i Almindelighed, at tage et særdeles Hensyn til den oversøiske Handel, som i en Række af over 9 Aar har været særlig begunstiget fra Statens Side, det troer jeg grunder sig ikke blot i den Omstændighed, at denne Handel saaledes hidtil har været begunstiget, og al det altid er vanskeligt paa eengang at komme bort fra en saadan Begunstigelse, men ogsaa i den Omstændighed, at den directe oversøiske Handel her i Landet virkelig ikke uden særlige Foranstaltninger fra Lovgivningsmagtens Side kan siges at være stillet under fuldkommen lige Concurrence-Betingelse med den indirecte Handel. Regjeringens Formaal ved denne Sags Ordning — som man haaber for en længere Fremtid — har derfor været først og fremmest at bidrage til, at den directe oversøiske Handel kunde stilles paa et ganske lige Concurrence-standpunkt med den indirecte Handel, saaledes at der ikke kunde siges at være paa den ene eller anden Maade nogen Begunstigelse i selve Afgiftssystemet, men hvoraf altsaa fulgte, at man har maattet affee fra hvilken som helst directe Dpmuntring for den directe oversøiske Handel. Regjeringen har troet, at det rigtigste Standpunkt, den kunde stille sig paa, det var at give den directe oversøiske Handel her i Landet Lethed til at vise, at den nu kunde bestaae uden virkelig Begunstigelse, at den var istand til, naar Betingelse, for den frie Concurrence vare tilstede, at udholde en Concurrence med den indirecte Tilførsel. Regjeringens Dpmarksomhed er derved blevet henvendt paa et Punkt, som allerede i en Række af Aar, allerede fra den Tid, da dette Spørgsmaal første Gang blev bragt paa Bane, har været Gjenstand for Overveelse, nemlig paa hvilken Maade det kunde være muligt at stille de indenfor Sund og Strømtoldliniens Grændser beliggende Handelspladser, som tillige have en væsentlig indirecte Handel, nemlig Kjøbenhavn og Flensborg, saaledes, at de, ved den indenlandske Consumhandel, Handlen med de Gjenstande, der forbruges i Landet selv, kunde stilles paa et ganske lige Standpunkt med de øvrige Dele af